

Sygn. akt I C 1228/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Paweł Bańczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020 roku w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa – Ministerstwu Sprawiedliwości

o zapłatę

I. oddala powództwo jako oczywiście bezzasadne;

II. oddala wniosek adwokata P. J. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sędzia Paweł Bańczyk

Sygn. akt I C 1228/19

UZASADNIENIE

W dn. 17.10.2018 r. do Sądu Rejonowego w Żninie wpłynął pozew powoda J. J. przeciwko Skarbowi Państwa – Ministerstwu Sprawiedliwości. Powód domagał się od pozwanego (ostatecznie, po rozszerzeniu powództwa) zapłaty 100.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Jako podstawę faktyczną powództwa wskazał naruszenie jego dóbr osobistych (instrumentalne traktowanie, wykorzystanie położenia życiowego) i rozstrój zdrowia (nadciśnienie, bóle i zawroty głowy, bóle żołądka, depresja i stany depresyjne) będące wynikiem bezpodstawnego oddalania, odrzucania i zwracania przez sądy jego wniosków, skarg, środków zaskarżenia, w szczególności wniosków o zwolnienie od kosztów sądowych i o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, niedoprowadzania na rozprawy i opieszałości w rozpoznawaniu spraw – w ponad 150 sprawach prowadzonych przez różne sądy w całej Polsce. Do pozwu załączył odpisy ponad 100 orzeczeń i zarządzeń. Sprawa została ostatecznie przekazana do rozpoznania do Sądu Okręgowego w Gdańsku, gdzie została zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 1699/19.

W dn. 8.11.2018 r. do Sądu Rejonowego w Żninie wpłynął kolejny pozew powoda J. J. przeciwko Skarbowi Państwa – Ministerstwu Sprawiedliwości. W toku postępowania w sprawie powód domagał się od pozwanego (ostatecznie, po rozszerzeniu powództwa) zapłaty 100.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Jako podstawę faktyczną powództwa wskazał naruszenie jego dóbr osobistych (instrumentalne traktowanie, wykorzystanie położenia życiowego) i rozstrój zdrowia (nadciśnienie, bóle i zawroty głowy, bóle żołądka, depresja i stany depresyjne) będące wynikiem bezpodstawnego oddalania, odrzucania i zwracania przez sądy jego wniosków, skarg, środków zaskarżenia, w szczególności wniosków o zwolnienie od kosztów sądowych i o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, niedoprowadzania na rozprawy i opieszałości w rozpoznawaniu spraw – w ponad 70 sprawach prowadzonych przez

różne sądy w całej Polsce. Do pozwu załączył odpisy 25 orzeczeń i zarządzeń. Sprawa została ostatecznie przekazana do rozpoznania do Sądu Okręgowego w Gdańsku, gdzie została zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 1228/19.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2020 r. sprawa I C 1699/19 została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą I C 1228/19.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w obu połączonych sprawach jest oczywiście bezzasadne.

Warunkiem odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa jest spełnienie trzech przesłanek: 1) bezprawności zachowania (niezgodności z prawem działania lub zaniechania) przy wykonywaniu władzy publicznej, 2) wystąpienia szkody (krzywdy) i 3) wystąpienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a bezprawnym zachowaniem, z którego szkoda ta wynikła (art. 417 § 1 k.c., art. 417[1] k.c.). Z treści pozwu wynika, że wszystkie trzy przesłanki nie będą w sprawie spełnione.

Po pierwsze, powód w swoich pozwach nie wskazał, na czym polegała bezprawność działania sądów i sędziów w przywołanych przez niego sprawach. Nie przytoczył też żadnych konkretnych twierdzeń odnośnie sposobu i prowadzenia spraw oraz okres ich rozpoznawania. Ograniczył się jedynie do wyliczenia sygnatur akt spraw z jego udziałem. Załączył wprawdzie do pozwu różne odpisy zarządzeń i orzeczeń, ale nie nawiązał do nich w żaden sposób w treści pozwu. Z każdego pozwu wynika jedynie twierdzenie, że we wskazanych w jego treści sprawach rozstrzygano negatywnie o wnioskach powoda. Nie wynika natomiast wcale twierdzenie, że były to decyzje niezgodne z prawem i z jakiej przyczyny. Samo niezadowolenie powoda z określonych rozstrzygnięć o ich niezgodności z prawem nie świadczy. Odnośnie czasu trwania postępowań sądowych brak jest w ogóle jakichkolwiek konkretnych twierdzeń odnośnie czasu trwania postępowań w danych sprawach. Powództwo nie jest zatem w ogóle oparte na twierdzeniu o niezgodności z prawem konkretnych działań przy wykonywaniu działalności orzeczniczej przez sądy. Już to przesądza o oczywistej bezzasadności powództwa o zapłatę tytułem odszkodowania czy zadośćuczynienia.

Po drugie, oczywistym jest niemożliwe wykazanie związku przyczynowego pomiędzy ewentualną bezprawnością zachowania a przywoływaną przez powoda szkodą. Zobowiązany do odszkodowania ponosi bowiem odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Już z akt sprawy wynika, że powód jest autorem licznych pozwów skierowanych przeciwko Skarbowi Państwa i sędziom. Sądowi z urzędu wiadomo, że liczba sygnatur akt spraw wskazanych w pozwach w połączonych sprawach stanowi jedynie niewielki odsetek wszystkich spraw wszczętych przez powoda. W repertorium elektronicznym prowadzonym w samym tylko Wydziale I Sądu Okręgowego w Gdańsku spraw przez niego zainicjowanych jest zarejestrowanych obecnie ponad 1.000 (w tym sprawy w repertorium „Co”), z których najwcześniejsze pochodzą z 2005. Przy takiej liczbie postępowań sądowych prowadzonych przez powoda bez przerwy przez 15 lat, obiektywnie nie jest możliwe wykazanie przez powoda, że jakiegokolwiek dolegliwości przez niego ewentualnie odczuwane są normalnym następstwem konkretnych decyzji w konkretnych sprawach, czy długości postępowań.

Zgodnie z art. 191[1] § 1 k.p.c., jeżeli z treści pozwu i załączników oraz okoliczności dotyczących sprawy, a także faktów, o których mowa w art. 228 k.p.c., wynika oczywista bezzasadność powództwa, stosuje się przepisy § 2-4. § 3 tego artykułu stanowi, że sąd może oddalić powództwo na posiedzeniu niejawnym, nie doręczając pozwu osobie wskazanej jako pozwany ani nie rozpoznając wniosków złożonych wraz z pozwem.

Z przedstawionych wyżej względów, okoliczności, o których mowa w art. 191[1] § 1 k.p.c., są w odniesieniu do pozwów w obu połączonych sprawach spełnione. Mając powyższe na względzie należało oddalić powództwo jako oczywiście bezzasadne (pkt I wyroku).

Ustanowiony z urzędu pełnomocnik powoda adwokat P. J. złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi przez adwokata ustanowionego z urzędu. Z akt sprawy wynika, że pełnomocnik powoda złożył w sprawie jednostronicowe pismo (z odpisem), w którym poparł żądania powoda, wskazał, że się z nim

konsultował. Pełnomocnik oświadczył w piśmie, że precyzuje oznaczenie strony pozwanej jako Skarb Państwa – Ministerstwo Sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa albo jednostka samorządu terytorialnego, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Akta sprawy nie dają podstaw do ustalenia, że pomoc prawna rzeczywiście została powodowi udzielona. Sama konsultacja adwokata z powodem odnośnie wniesionego już pozwu nie wystarcza do przyjęcia, że doszło do udzielenia powodowi pomocy prawnej. Sprezycowanie oznaczenia strony pozwanej było zbędne, ponieważ strona pozwana została oznaczona w pozwie w taki sam sposób jak wskazał w piśmie pełnomocnik. Wobec powyższego, wniosek adwokata P. J. należało oddalić na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze a contrario (pkt II wyroku).

Sędzia Paweł Bańczyk

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C;
2. odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikom powoda w obu połączonych sprawach wraz z odpisem postanowienia o połączeniu spraw;
3. przedłożyć z wpływem lub po 21 dniach.

Gdańsk, dnia 26 czerwca 2020 roku

Sędzia Paweł Bańczyk